

Nadat het tracé van de dubbele Ø 1000 mm transportleiding van Loenderveen naar Weesperkarspel in overleg met de daarbij betrokken overheidsinstanties was vastgesteld, is met de waterschappen technisch overleg gepleegd over de wijze waarop de leidingen in de verschillende polders konden worden aangelegd.

Uit kostenoverwegingen is er naar gestreefd de sloten zoveel mogelijk ondiep te kruisen en ter plaatse van de kruisingen dammen met vaste- of draaihekken te maken. In sommige gevallen is het nodig gebleken

MR. H. LOWIE
Chef Juridische zaken
Gemeentewaterleidingen

als gevolg daarvan de waterlopen vrij drastisch te wijzigen.

Bij dit overleg was ook het Technische Bureau van de Unie van Waterschappen als adviseur van enige waterschappen betrokken.

Besloten werd ten zuiden van de Provincialeweg S21 een strook van 30 m' breed en 550 m' lang waarin de leidingen zouden worden aangelegd aan te kopen. In deze strook zouden 9 slootkruisingen moeten worden gemaakt. Door het graven van een parallelsloot langs de aan te kopen grond konden 8 dwarssloten worden aangevuld, hetgeen de aanleg van de leidingen vereenvoudigde.

Na deels eenvoudige en deels moeilijke onderhandelingen met de drie daarbij betrokken grondeigenaren kon de grond in minnelijk overleg worden aangekocht, en voor zover ze verpacht werd aangekocht, pachtvrij gemaakt.

Nu de wijze van uitvoering bekend was konden duidelijke afspraken worden gemaakt met de overige grondeigenaren en grondgebruikers over de voorwaarden waaronder GW van hun eigendommen gebruik kon maken. Al in een vroeger stadium was oriënterend overleg met de grondeigenaren gevoerd over het afsluiten van zakelijk rechtsovereenkomsten. Ingevolge de bepalingen van de concept-overeenkomst tot vestiging van een zakelijk recht zou de gemeente het recht verkrijgen om van een strook van 20 m breedte te allen tijde ten behoeve van de aanleg en instandhouding van de leiding gebruik te mogen maken. De eigenaar verplicht zich op deze strook geen opstallen e.d. te plaatsen alsmede zich te onthouden van alles waardoor het transport van water kan worden belet, belemmerd of geschaad.

Ingevolge raadsbesluit van 14 september 1970 bedroeg deze vergoeding f 4,— per m' buisleiding, uit te keren aan de eigenaar, met daarnaast een volledige vergoeding van de ten gevolge van de aanleg te lijden (bedrijfs)schade.

Uit het gevoerde overleg bleek al spoedig dat de vergoeding die de eigenaren werd aangeboden als te laag werd beschouwd. Nader overleg met het Landbouwschap leidde ertoe dat overeenstemming werd bereikt over een vergoeding van f 9,— per m' buisleiding voor de eigenaar, en f 0,10 per m² werkstrook voor de grondgebruiker met daarnaast volledige schadevergoeding. Dat tot deze niet geringe verhoging moest worden besloten vond zijn oorzaak namelijk in het feit dat ten gevolge van het steeds toenemende grondgebruik voor de aanleg van transportleidingen, de grondeigenaren steeds minder bereid zijn hun medewerking te geven.

Ook de inflatie speelt bij de verhoging een rol.

Op 21 januari 1972 vond te Driemond een bespreking plaats met alle belanghebbenden ter bespreking van het met het Landbouwschap bereikte akkoord. Bij raadsbesluit van 8 november 1972 werden de vergoedingen als hierboven vermeld vastgesteld.

In de meeste gevallen bleek het mogelijk, zij het vaak na zeer lang onderhandelen, op de overeengekomen voorwaarden zakelijk recht-overeenkomsten af te sluiten. Voor wat betreft het in de provincie Utrecht geprojecteerde leidinggedeelte behoefde aan slechts enkele van de 48 daarbij betrokken eigenaren door de Minister van Verkeer en Waterstaat ingevolge de Belemmeringenwet Privaatrecht de verplichting tot het gedogen van de aanleg en instandhouding van de leiding te worden opgelegd. Deze eigenaren bleken later alsnog bereid te zijn een zakelijk rechtsovereenkomst te tekenen. Voor het in Noord-Holland gelegen leidinggedeelte bleek het mogelijk met alle eigenaren tot overeenstemming te komen, zij het dat dit bij enkele eigenaren eerst lukte nadat de procedure ingevolge de Belemmeringenwet Privaatrecht in gang was gezet.

Een complicatie werd gevormd doordat op het laatste moment naast de leidingen een 10 kV elektriciteitskabel diende te worden aangelegd, die als noodstroomvoorziening voor het pompstation Loenderveen moest dienen. Op het moment dat die beslissing genomen werd, waren voor het binnen de provincie Utrecht gelegen leidinggedeelte, de meeste akten waarbij een zakelijk recht ten behoeve van de transportleiding werd gevestigd reeds verleden, terwijl de procedure ingevolge de Belemmeringenwet Privaatrecht reeds in een vergevorderd stadium was. Het was daarom nodig om opnieuw rege-

lingen met de grondeigenaren over de voorwaarden waaronder de kabel in hun eigendommen kon worden gelegd, te treffen. Het bleek zelfs nodig dat aan één grondeigenaar de gedoogplicht ingevolge de Belemmeringenwet Privaatrecht werd opgelegd, waartoe een nieuwe procedure diende te worden op gang gebracht.

In Noord-Holland kon in de zakelijk rechtsovereenkomsten en in de Belemmeringenwet-procedure nog rekening met de kabel worden gehouden.

Vermeld zij nog dat Gemeentewaterleidingen bij deze leiding voor het eerst gebruik maakte van 'Algemene Voorwaarden', waardoor de contracten zelf kort konden worden gehouden. Voorheen werden alle algemeen geldende bepalingen in ieder contract opgenomen hetgeen veel administratieve rompslomp gaf. Met name van de zijde van de notarissen was op het invoeren van Algemene Voorwaarden reeds eerder aangedrongen. Tevens is gepoogd de leesbaarheid van de contracten te verbeteren door zoveel mogelijk moeilijke woorden en lange zinnen te vermijden. Een spoedige administratieve afwikkeling werd tenslotte bereikt door praktisch alle contracten voor dezelfde notaris te laten verlijden.

